nechť provedou nemocenské pojišťovny revisi mzdových záznamů a podle výsledku této revise nechť vyúčtují se zaměstnavatelem zjištěné přeplatky, případně provedou na podkladě revise dodatečné předpisy pojistného.

Díl na zaměstnance připadající zaměstnavatelům vrácen ani vyúčtován býti nemůže.

Zprávy.

Československé odúčtovací místo pro pensijní pojištění bylo zřízeno za účelem provádění úmluvy s Rakouskem o vyúčtování nositelů pensijního pojištění (t. zv. sociální clearing). Umístěno je v Praze II., Palackého nám. čp. 375 (budova ministerstva sociální péče). Přihlášky podati jsou povinni všechny československé náhradní ústavy a všichni nositelé náhradních smluv, kteří měli dne 31. prosince 1918 pojištěnce (aktivní anebo vystouplé) zaměstnané na území nyní rakouském. Potřebné tiskopisy lze si opatřiti za náhradu výloh u Svazu pensijních ústavů v Praze II., Rašínovo nábř. č. 60. — Přednostou odúčtovacího místa jmenoval ministr sociální péče min. tajemníka Dr. Alberta Klötzla, jeho zástupcem radu pojistné služby Richarda Ernesta.

Sdělení redakce. K článku Dra J. Rosenkranze „Přehled o výplatě státního příspěvku k podpoře nezaměstnaných“ oznámila Grafická Beseda v Praze, že během r. 1926 její fond k podpoře v nezaměstnanosti vyčerpán nebyl a že tedy tvrzení na straně 313, v čís. 4. „Sociální revue“ není správné. Opravujeme proto tento údaj v tom směru, že v r. 1926 nedošlo k vyčerpání fondu k podpoře v nezaměstnanosti u Grafické Besedy v Praze, nýbrž že došlo k vyčerpání fondu u svazu, uvedeného ve výkaze na straně 222. „Sociální revue“ č. 3., v řádce předcházející před Grafickou Besedou, t. j. u Unie dřevodělníků v Praze. Fond ku podpoře v nezaměstnanosti Grafické Besedy během r. 1926 vzrostl o 36.059 Kč 47 h a ke dni 31. prosince 1926 činil 146.234 Kč 30 hal.

Knihy redakci zaslané.

Dr. Kamil Krofta, Němci v Čechách. »Časové otázky« sv. 5. Praha 1927. Nákladem »Orbis«. Str. 41. Kč 5.—. Práce Kroftova líčí vznik a postavení německé menšiny ve starém českém státě, potom v Rakousku před válkou a za války, až dospívá k době přítomné. Autor provádí zároveň důkazy, že úsilí českých Němců po převratu, vytvořiti samostatný stát, nebylo založeno ani eticky, ani politicky, ani hospodářsky. Čeští Němci v minulosti nikdy neprojevili zvláštní touhy po vlastním životě státním a vlastně i dnes právu sebeurčení rozumějí tak, že chtějí splynouti s jiným větším státním celkem (Rakouskem nebo Německem), protože patrně nedůvěřují vlastním schopnostem státotvorným. Dr. Krofta proto očekává, že Němci ve vlastním svém zájmu odloží svůj odpor proti setrvání v čsl. státě, který jest ochoten a také s to, aby jim poskytl všechnu možnost k volnému jejich vývoji národnímu.

A. Serafimovič, Železný potok. Epopej. V Praze 1927. Vydavatelstvo Družstevní práce. Str. 261. Kč 18.—. Dílo Serafimovičovo, jež je pěknou ukázkou současné ruské literatury, není a nechce býti románovou skladbou v běžném slova smyslu. Kožuch, ústřední postava práce, není románovým hrdinou, o jehož osobní osudy by v knize šlo. Ale je hrdinou revoluce, je vůdce lidu, který je tu vlastně sám hrdinou celého románu. Dílo Serafimovičovo je opravdovou epopejí, líčící s mohutnou šíří,

ale ne mnohomluvně, realisticky výstižně anabasi jednoho z proudů — křídla nelze říci — rudé armády, která se tu vlastně teprve formuje ve skutečnou vojenskou organisaci z obyvatelů krajů, přidavších se k revoluci a zaplavených na čas bílou armádou — pochod, vedoucí za stálých bojů s vojskem protirevolučním a za stálých vnitřních rozbrojů ke konečnému spojení s hlavním kádrem již řádně organisované rudé armády. Při tom autor přímo mistrně zachycuje lidový živel, který dodává jeho skladbě nejen pestrotu v líčení, nýbrž přímo pevnou páteř a jednotný ráz celé práci. Předností práce je spolu poměrná nestrannost, která nedává Serafimovičovi upadnouti do schematičnosti. Autor vidí a kreslí lidový živel sice s netajenou teplou láskou, aniž by však zavíral očí před jeho chybami a hříchy. Líčením i dějem práce v nejednom nám připomene Jiráskovy epopeje husitské, ale ovšem liší se zase od nich diametrálně nejen obsahem, nýbrž i svojí formou, plnou bezprostřednosti a zmocněné působivosti. V díle Serafimovičově prudce bije tep současného života, ne pouze chladná, byť i velká a milovaná historie časů dávno minulých.

Upton Sinclair, Petrolej. Přel. St. V. Klíma. Díl I. Str. 274. Díl II. Str. 481. Vydavatelstvo Družstevní práce. Praha 1927. Kč 18.— a 27.—. V románě Sinclairově nejprve otec hrdinův shání petrolejová pole, potom se vrtá a těží a pak se z dobytých peněz podniká ledacos špatného i dobrého. I světová válka zasáhne do děje. Do Sibiře přijíždíme z Ameriky od San Franciska. Dostaneme se až k československým legionářům. Mnoho věcí uzříme jinak, v novém osvětlení. A pak zažijeme zase v Americe pronásledování lidí, kteří si z ruské výpravy přinesli bolševické myšlenky. Syn petrolejářův Bunny sympatisuje s proskribovanými a končí se sny o kolonisaci těch, kdož odcházejí ze soudobé americké společnosti. Presidentské volby, podvody průmyslníků, filmové město Hollywood, moře a přemnoho amerických zvláštností naplňují celou práci. Amerika je tu vylíčena jako obrovská petrolejová studna, jež může co chvíli vyletět do povětří. »Petrolej« řadí se k velkorysým Sinclairovým románům sociálním, v nichž autor ukazuje Ameriku v její mravní nahotě. Přesvědčivý tón líčení, pestrost celé skladby a odvaha autorova, viděti věci, jaké jsou, nezakryté a v ostrém světle, dodávají všem dílům Sinclairovým vzácné poutavosti.

Edmond Vermeil, Soudobé Německo. Jeho složení a politický, hospodářský a sociální vývoj. Přel. dr. Jan Zlatník. Doslovem o nejnovějším vývoji opatřil dr. Kamil Krofta, vyslanec Čsl. republiky v Berlíně. Praha 1926. Naklad. »Orbis«. Str. 304. Kč 35.—. Vermeil, profesor štrasburské university, dobře obeznámený již s předválečným Německem, kde působil po několik let, zejména jako lektor francouzštiny v Göttingen, podává tu dějiny německé říše doby předválečné, let 1919—1924. Svému vylíčení dnešního stavu Německa ovšem předesílá stručný historický úvod, bez něhož by bylo těžko pochopiti současný německý vývoj. V dalším podává obraz ústavního a politického vývoje, zabývá se problémem německé jednoty, poměrem hospodářských a odborových skupin ke státu, tedy hospodářským a sociálním stavem říše, zejména mezi proletariátem a sociální reakcí a problémem reparací. Při tom vždy hledí k historickým souvislostem a tedy i k předválečnému stavu. Vermeil je nezaujatý pozorovatel, jenž není prost jisté blahovůle, toužící, aby i Německo se stalo klidným členem ve světovém souručenství.